

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/340/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617214294
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7617214294.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Sandry Veľkej v spore žalobkyne: R. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. T. XX-XX, X/X, L., I., prechodne bytom, H. XX/X, T. V. L., právne zastúpená: JUDr. Milan Križalkovič, advokát so sídlom Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: J. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. T. XX/XX, L., I., prechodne bytom R. X, K., právne zastúpený: JUDr. Andrej Pataky, advokát so sídlom Hlavné námestie 2, Kežmarok, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 23. mája 2019, č. k. 13C/18/2017 - 106

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnosti zapísanej na liste vlastníctva číslo XXXX pre okres T. V. L., obec T. V. L., katastrálne územie T. V. L., a to bytu č. X na ulici H. vo vchode XX, 1. poschodie v bytovom dome súpisné č. XXXX, postaveného na parcele číslo XXXX, vrátane spoluvlastníckeho podielu 866/10000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu (ďalej len „predmetný byt“ alebo „predmetná nehnuteľnosť“) (I), podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného vyporiadal tak, že predmetnú nehnuteľnosť prikázal v celosti do výlučného vlastníctva žalobkyne (II) a žalobkyni uložil povinnosť vyplatiť žalovanému ako náhradu za jeho spoluvlastnícky podiel sumu 21.650,- Eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III). Ďalšími výrokmi priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 39% (IV) a štátu voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania titulom svedočného, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci samej (V).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k bytu tak, že súd prikáže byť do jej výlučného vlastníctva a na vyplatenie podielu žalovanému zaplatí sumu 10.500,- Eur a po vykonanom dokazovaní zmenila svoj návrh ohľadom výšky sumy na vyplatenie podielu a navrhovala, že žalovanému vyplatí sumu 13.150,- Eur v lehote do mesiaca. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným sú podielovými spoluvlastníkmi predmetného bytu v podiele každý v 1/2 k celku. Predmetnú nehnuteľnosť účastníci konania nadobudli na základe kúpnej zmluvy z 18. apríla 2001 do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní poukázal na ust. § 136 ods. 1, 2, § 137 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1, § 148 ods. 1, 2, § 149 ods. 4, § 149 ods. 5, § 149a, § 34, § 35 ods. 1 až 3,

§ 37 ods. 1 a § 40 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a dospel súd k záveru, že návrh bol podaný dôvodne, pretože strany sporu sú spoluvlastníkmi bytu každý v 1/2 k celku, pričom sa nedokážu dohodnúť na vyporiadaní tohto spoluvlastníctva. V konaní nebolo sporné, že manželstvo žalobkyne a žalovaného bolo uzavreté 7. septembra 1991, pričom spoluvlastníctvo k bytu nadobudli strany sporu na základe právnej domienky vyjadrenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, nakoľko po zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva za trvania manželstva na základe rozhodnutia súdu podľa § 148 ods. 2 Občianskeho zákonníka (rozsudkom tamojšieho súdu sp. zn. 4C/131/2004, právoplatným 1. októbra 2004) nedošlo v lehote 3 rokov od zániku k jeho vyporiadaniu dohodou ani k podaniu žaloby na súd. V konaní nebol sporný spôsob vyporiadania, teda, že výlučnou vlastníčkou bytu sa má stať žalobkyňa a po doplnení znaleckého posudku nebola sporná ani hodnota bytu, kedy obe strany súhlasili s cenou vo výške 43.300,- Eur, t.j. hodnota 1/2 podielu vo výške 21.650,- Eur. Spornou skutočnosťou bolo, či sumu 8.500,- Eur, ktorú žalobkyňa žalovanému už vyplatila, je možné započítať do hodnoty podielu 21.650,- Eur, nakoľko žalobkyňa trvala na tom, že v zmysle dohody z 21. januára 2015 časť hodnoty podielu žalovanému už vyplatila, avšak žalovaný trval na tom, že suma 8.500,- Eur mu bola žalobkyňou poskytnutá za účelom vyplatenia ich spoločného úveru.

4. Z listiny týkajúcej sa vyplatenia podielu z 21. januára 2015 (predloženého žalobkyňou) mal súd preukázané, že žalovaný potvrdil prevzatie sumy 8.500,- Eur, avšak uvedenú listinu súd nepovažoval za dohodu o vyporiadaní tak, ako to navrhovala žalobkyňa, pretože, aj keď bola vyhotovená v písomnej forme, nespĺňala obsahové náležitosti dohody o vyporiadaní v zmysle Občianskeho zákonníka, nie je určitá, spája v sebe prvky vyporiadania podielového spoluvlastníctva k bytu, ako aj prvky vyporiadania spoločných finančných záväzkov a nie je daná zhoda v prejave vôle žalobkyne a žalovaného, kedy žalobkyňa poskytovala žalovanému sumu 8.500,- Eur na vyplatenie podielu z bytu, pričom žalovaný mal za to, že ide o sumu na vyplatenie spoločného úveru. Výpoveď svedkyne P. T. potvrdila odovzdanie sumy 8.500,- Eur žalovanému, avšak dohodu o vyporiadaní spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá musí mať písomnú formu, uvedená svedecká výpoveď nenahradí. Po spísaní tejto listiny došlo 2. marca 2015 k rozvodu manželstva súdom v Rakúsku (uznesenie z 2. marca 2015 o rozvode manželstva po dohode, vydaného Okresným súdom Meidling, Viedeň), kde v rámci rozvodového konania uzavreli strany sporu vyrovnanie pre prípad rozvodu. Z obsahu tohto vyrovnania je nepochybné, že žalobkyňa a žalovaný si medzi sebou vyporiadali všetky majetkové záležitosti vzniknuté počas manželstva, vrátane splácania manželského úveru, kde je uvedené, že suma cca. 8.000,- Eur bola žalobkyňou vyplatená žalovanému za úver. Uvedené vyrovnanie je právoplatné a vykonateľné, je uzavreté neskôr, ako bola spísaná listina z 21. januára 2015, pričom žalobkyňa v konaní pred súdom v Rakúsku žiadnym spôsobom tieto tvrdenia ohľadom účelu vyplatenia sumy nenamietala. Z výpovede žalobkyne mal súd prvej inštancie taktiež preukázané, že mala vedomosť o úvere, ktorý s manželom brali a ktorého mala byť ručiteľkou, preto je zrejmé, že okrem bytu, ktorý si so žalovaným po zrušení ich bezpodielového spoluvlastníctva nevyporiadali, vznikali im počas manželstva naďalej spoločné práva a záväzky, nie však už v režime bezpodielového spoluvlastníctva, a práve tieto spoločné práva a záväzky boli predmetom zápisu o vyrovnaní pred súdom v Rakúsku. Byt, ktorý mali v podielovom spoluvlastníctve však nebol predmetom tohto vyrovnania a žalobkyňa potvrdila, že okrem sumy 8.500,- Eur inú sumu žalovanému nedala, preto je zrejmé, že suma 8.000,- Eur, ktorá je uvedená v zápise o vyrovnaní, je predmetná suma. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala svoje tvrdenia ohľadom účelu zaplatenia sumy 8.500,- Eur titulom vyplatenia podielu na základe dohody so žalovaným, preto súd pri určení výšky sumy na vyplatenie podielu žalovaného prihliadol k tomu, že doposiaľ mu na vyplatenie podielu z bytu nebola poskytnutá žiadna suma, na základe čoho zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo v zmysle zhodných prejavov strán tak, že byt prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne a zároveň ju zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 21.650,- Eur. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) vychádzajúc z pomerného úspechu strán v spore. Zároveň nevhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania v zmysle § 257 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, z ktorého vyplýva návrh, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie, alternatívne, aby rozsudok vo výroku III. až V. zmenil tak, že bude žalobkyňa povinná vyplatiť žalovanému ako náhradu za jeho spoluvlastnícky podiel sumu 13.150,- Eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, prizná žalobkyňi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a rozhodne, že štát má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania titulom svedočného. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP. Žalobkyňa namietala, že prvoinštančný súd svoje rozhodnutie

odôvodnil v podstate len tým, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že žalovanému sumu 8.500,- Eur skutočne odovzdala ako časť sumy, ktorá mala byť vyplatená za jeho spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti. Žalobkyňa v odvolaní s poukázaním na body 57, 58 odôvodnenia napadnutého rozsudku tvrdí, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa jej názoru je nepochybné, že žalovaný od samotného počiatku nebol stotožnený so spôsobom vyporiadania, popieral akékoľvek ústne dohody o spôsobe vyporiadania a poprel aj samotnú existenciu potvrdenia o vyplatení čiastky 8.500,- Eur za účelom vyplatenia časti podielu z bytu, ako aj dohodu, že zvyšok sumy do výšky 20.000,- Eur mu bude doplatený najneskôr do 3 mesiacov po rozvode a že pri prevzatí zvyšnej časti sa zriekne svojho podielu na byte v prospech žalobkyne, teda, že sa podpíše záväzná dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetnému bytu. Žalobkyňa nikdy nepovažovala, a ani dnes nepovažuje, potvrdenie o zaplatení 8.500,- Eur a prijatie tejto sumy žalovaným 21. januára 2015, za dohodu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva tak, ako to uvádza súd v bode 58 napadnutého rozsudku a zdôraznila, že už z nadpisu tohto potvrdenia je zrejmé, že ide o vyplatenie podielu bytu na H. XX/X, číslo parc. KN XXXX, T. V. L.. Z tejto listiny nepochybne vyplýva, že nejde o dohodu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ako to má na mysli súd prvej inštancie, ale len o potvrdenie o tom, že prevzal žalovaný sumu 8.500,- Eur z celkovej výšky jeho podielu na byte, na ktorej výške sa dohodli, t.j. 20.000,- Eur. Podľa odvolateľky nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenie žalovaného pred súdom v Rakúsku, že dostal cca 8.000,- Eur za tzv. úver, keď v tejto listine - vyhotovenie zápisu o vyrovnaní, nie je zrejmé, o aký úver sa jedná. Ak by žalobkyňa mala byť dlžná v banke v Rakúsku spolu so žalovaným, či už ako ručiteľ alebo spoludlžník, tak by vzhľadom na predchádzajúce klamstvá žalovaného túto podlžnosť nepochybne vyrovnala priamo v banke ako veriteľovi, aby sa tohto svojho záväzku zbavila. Súdu prvej inštancie tiež vytyka, že neskúmal, či žalobkyňa mala skutočne nejaký záväzok v rakúskej banke, alebo či bola z titulu nejakého záväzku dlžná žalovanému ku dňu podpísania vyššie uvedenej listiny dňa 21. januára 2015, ale sa len obmedzil na právoplatnosť tzv. vyhotovenia zápisu o vyrovnaní. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobkyne právne spojil dve nespojiteľné veci, a to zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a akési manželské vyrovnanie pred Rakúskym súdom, tvrdiac, že počas manželstva po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva medzi manželmi vznikali ďalej spoločné práva a záväzky, nie však v režime bezpodielového spoluvlastníctva a preto tieto spoločné práva a záväzky boli predmetom zápisu o vyrovnaní pred súdom v Rakúsku v čase rozhodovania súdu o rozvode účastníkov konania. Z vyhotoveného zápisu o vyrovnaní pred Rakúskym súdom 2. marca 2015 vyplýva, že tento zápis je robený pre prípad právoplatnosti rozvodu a že sa ním vykonáva nejaké vyrovnanie medzi manželmi. Ide o obdobu vyrovnania bezpodielových spoluvlastníkov, a nie spoluvlastníkov podielových. Tvrdenia uvedené v tomto zápise nemôžu byť použité pre konanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na Slovensku, tak ako potvrdenie o vyplatení sumy 8.500,- Eur za účelom vyrovnania časti podielu z nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na Slovensku nemohol byť, a nebol, predmetom zápisu o vyrovnaní po rozvode pred Rakúskym súdom, a preto žalobkyňa nemala ani dôvod sa vyjadrovať a popierať akékoľvek skutočnosti týkajúce sa vyplatenia tzv. spoločného úveru. Zo strany súdu prvej inštancie preto došlo k nesprávnemu právnemu posadeniu veci. Záver súdu, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala svoje tvrdenia ohľadom účelu zaplatenia sumy 8.500,- Eur, je podľa názoru odvolateľky v rozpore s vykonanými dôkazmi, teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým, že spojil dve veci, ktoré nie sú ani spojitelné, znemožnil uplatnenie prostriedkov procesnej obrany a ďalších prostriedkov procesného útoku, tak ako to má na mysli Civilný sporový poriadok. Svojevoľné vyhodnotenie jedného tvrdenia žalovaného zo zápisnice pred Rakúskym súdom, ktoré bolo absolútne nekonkrétne, ako tvrdenie vierohodné, žalobkyňa považuje za neprípustné a nezákonné. Skutočnosť, že došlo k vyplateniu sumy 8.500,- Eur, ako časti sumy na vyplatenie podielu z nehnuteľnosti, potvrdila svedkyňa P. T., ktorá zároveň uviedla, že dňa 21. januára 2015 za jej prítomnosti boli podpísané 3 rovnaké listiny a že jedna z týchto listín bola odovzdaná žalovanému spolu s peniazmi, jednu z týchto listín prevzala ona (svedkyňa) a jednu si ponechala žalobkyňa. Svedkyňa originál listiny doručila právnenému zástupcovi žalobkyne a túto listinu žalobkyňa pripojila k odvolania. To, že je v tomto potvrdení uvedené aj to, že sa zaväzuje, že z celkovej sumy 20.000,- Eur, ktorá mu má byť vyplatená, použije 15.000,- Eur na vyplatenie kreditu spoločne založeného v banke, bolo podľa svedkyne, aj podľa žalobkyne, na žiadosť žalovaného. Nikde v listine nie je uvedená suma 8.500,- Eur alebo cca 8.000,- Eur ako suma, ktorá má byť vyplatená za nejaký spoločný úver účastníkov konania. Úver, uvedený v predmetnej listine je a bol úverom žalovaného. Zdôraznila, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 9. septembra 2004, č. k. 4C 131/2004, bolo zrušené BSM účastníkov konania po zistení, že žalovaný svojim márnotrpným správaním ohrozuje spoločný majetok manželov. Žalovaný si v Rakúsku bez vedomia a

súhlasu žalobkyne vzal pôžičku, pričom pri vymáhaní dlhov z tejto pôžičky bola zaviazaná aj žalobkyňa, pretože žalovaný pôžičku prestal splácať. Akcentovala, že z listiny „Vyhotovenie zápisu o vyrovnaní“, spisanej na súde v Rakúsku 2. marca 2015, je zrejmé, že samotné vyjadrenia žalovaného o úvere, o dlhoch a spôsobe vyporiadania sú tak obsahovo neurčité, že nie je možné ich považovať za relevantné. Preto žalobkyňa predkladá súdu výpisy z účtov pre rok 2015 a 2016, z ktorých je zrejmé, že v tomto období nebola na vyplatenie úveru pripísaná na účet žiadna suma vo výške 8.500,- Eur alebo cca 8.000,- Eur a že predmetný úver bol splatený až v roku 2017. Žalobkyňa taktiež predkladá potvrdenie o prepočítaní úveru zo dňa 10. 05. 2011, kedy došlo k prefinancovaniu pôvodného úveru žalovaného a jeho dlžná suma sa navýšila o sumu 13.100,- Eur ako ďalšieho úveru, ku ktorému pristúpila žalobkyňa ako ručiteľ. Výška zostatku tak v roku 2011 predstavovala sumu 29.415,- Eur (ku ktorej sume boli ešte následne pripočítané poistenia a bankové poplatky). Tento úver sa zaviazal žalovaný splácať a splácal ho ako vlastný a ku dňu 01. 03.2015 bol záväzok vo výške 21.880,91 Eur. Žalobkyňa tvrdí, že sa v žiadnom prípade nejednalo o spoločný úver, a už vôbec nie o spoločne založený kredit v banke, pretože sa stala ručiteľkou za sumu 13.100,- Eur a vzhľadom na to, že sa tento úver splácal, v žiadnom prípade nemohla byť dlžná 8.000,- Eur v čase, keď odovzdávala žalovanému 8.500,- Eur ako časť sumy za jeho podiel z bytu. Pokiaľ súd vyhodnotil, že po zrušení BSM účastníkov konania pri spoločnom spolužití vznikali im nejaké spoločné práva a záväzky, tak tento záver odporuje ustanoveniam Občianskeho zákonníka, podľa ktorého po zrušení BSM veci a práva sa nadobúdajú do výlučného vlastníctva toho ktorého manžela. Žalobkyňa sponchýbňuje záver súdu prvej inštancie, že v konaní nebol sporný spôsob vyporiadania a teda, že výlučnou vlastníčkou bytu sa stane žalobkyňa a že nebola sporná ani hodnota bytu, ale iba suma 8.500,- Eur, ktorú žalobkyňa žalovanému vyplatila, ako aj záver v bode 64 rozsudku, že žiadna zo strán zásadným spôsobom nezavinila začatie tohto konania. Opak je pravdou, pretože to, že nebola uzatvorená mimosúdna dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, zavinil jednoznačne žalovaný, pretože už v predsúdnom konaní zavádzal žalobkyňu vo svojich vyjadreniach ohľadne hodnoty bytu a spôsobu vyporiadania a predkladal návrhy, aby sa on stal výlučným vlastníkom bytu a že on vyplatí žalobkyňu v súlade s prvým znaleckým posudkom. Dokonca tvrdil, že predložil žalobkyňi znalecký posudok z nízkou hodnotou preto, že bol presvedčený, že ona s touto cenou nebude súhlasiť a nechá si vyhotoviť nový znalecký posudok. Na týchto tvrdeniach zotrval aj po podaní žaloby a aj napriek upozorneniu, že znalecké posudky a doplnky znaleckých posudkov, ktoré súdu predkladal v konaní sú nesprávne, trval na vyplatení hodnoty za podiel podľa doplnkov až do času, keď bol upozornený na to, že bude podané trestné oznámenie pre nepravdivý znalecký posudok. Až po tom súdny znalec upravil posudok podľa skutočného stavu a stanovil cenu nehnuteľnosti a podiely oboch účastníkov takmer v súlade s prvým znaleckým posudkom, a to na sumu 43.300,- Eur (112 podiel 21.650 Eur), s čím žalobkyňa nemala dôvod nesúhlasiť, nakoľko išlo o pochopiteľné navýšenie pôvodne stanovenej ceny nehnuteľnosti a následne žiadala odčítanie zloženej zálohy 8.500,- Eur z podielu žalovaného.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, preto navrhol rozhodnutie potvrdiť a priznať žalovanému trovy odvolacieho konania. Odvolanie žalobkyne považuje za zmatečné, nakoľko v jednej časti odvolania žiada zrušiť „napadnutý rozsudok“ a v jeho ďalšej časti uvádza, že odvolanie smeruje voči III., IV. a V. výroku rozsudku. Žalobkyňa sa neustále odvolávala iba na zápis o prevzatí sumy 8.500,- Eur, ktorý bol od samého začiatku konania sporný a sporný bol aj jeho obsah. Podľa názoru žalovaného je neprijateľné, aby sa listina, ako právne relevantný dokument, mal posudzovať na základe jej nadpisu, a nie na základe jej obsahu. Predmetná listina nemá, ako to správne vyhodnotil súd prvej inštancie, podstatné náležitosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva alebo zmluvy o budúcej zmluve, pričom predmetná listina sa v prípade pochybností posudzuje podľa prejavu vôle strán pri jej uzatváraní. Ako vyplynulo z výsluchu oboch účastníkov, a ako je zaznamenané na predmetnej listine, vôľa účastníkov nebola zhodná nielen v čase konania pred súdom, teda na čo mali byť použité predmetné prostriedky, ale nebola zhodná ani v čase vyhotovenia tohto dokumentu, za predpokladu, že bol podpísaný uvedenými osobami. Z uvedeného dôvodu prejav vôle nesmeroval k následku na ňom uvedenom, preto nemôže byť takýto úkon ani platný. Podľa názoru žalovaného bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania bola vyplatená iba jedna suma vo výške cca. 8.000,- Eur, ktorá je práve uvedená v Zápise o vyrovnaní Okresného súdu Meindling z 2. marca 2015, teda po dni prevzatia finančnej čiastky. Pred sudkyňou uvedeného súdu boli prítomní obaja účastníci tohto konania a nespochybniteľne bolo preukázané, že žalobkyňa vyplatila predmetnú sumu na úver. Preto prvoinštančný súd správne vec právne posúdil, pričom žalobkyňa si v prvom rade neuvedomila, že rozvod, ako aj majetkové vyrovnanie medzi žalobkyňou a žalovaným sa neriadilo právnym poriadkom SR, ale právom Rakúskej republiky. Aj v prípade slovenského právneho poriadku však nie je vylúčené,

aby manželka nadobudli práva a povinnosti spoločne, závisí to od okolností prípadu. Z odvolania podľa názoru žalovaného nie je zrejmé, čím malo dôjsť k znemožneniu uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku v predmetnom konaní. Je to účelové tvrdenie žalobkyne, ktorým sa snaží zvrátiť pre ňu nepriaznivé rozhodnutie predkladaním nových dôkazov, ktoré však neboli predložené v rámci procesného útoku pred súdom prvej inštancie práve zavinením žalobkyne. O skutočnosti, že finančné prostriedky mali byť použité na úver sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie, vyjadroval sa k týmto skutočnostiam žalobca i žalovaná. Predložené doklady k odvolaniu, nehľadiac na cudzí jazyk, sú datované rokom 20011, 2015, teda sa nejedná o nové dôkazy, ktoré nemohla žalobkyňa použiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti žalovaný považuje aj ďalšie tvrdenie žalobkyne za zavádzajúce (rovnako súvisí s predkladaním dôkazov v rámci procesného útoku), nakoľko žalobkyňa síce napádala žalovaného pre nesprávny znalecký posudok, ale tento si ako podklad k žalobe o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sama vypracovať nedala, a to ani do skončenia konania na prvoinštančnom súde, ale akceptovala sumu súkromného znaleckého posudku v zmysle doplnenia, ktorý si nechal vypracovať žalovaný a ktorá bola vyššia oproti sume udávanej žalobkyňou o 5.300,- Eur. Skutočnosť, že na strane znalca došlo k pochybeniu, nie je možné pričítať žalovanému, tento si dôsledne plnil svoje povinnosti voči súdu a svoje tvrdenia preukazoval aj riadne doloženými dôkazmi. Aj v prípade listiny v cudzom jazyku bola táto predložená súdu v preklade do slovenčiny. Aj napriek skutočnosti, že žalobkyňa tvrdí vo svojom odvolaní niečo iné, pred ukončením dokazovania bola skutočne spornou iba otázka účelu vyplatenia sumy 8.000,- Eur, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí prvoinštančný súd, a nie ako to nesprávne namietala žalobkyňa. Má za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky zákonné kritéria odôvodnenia rozsudku, pričom poukázal aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

7. V odvolacej replike žalobkyňa uviedla, že odvolania je zrejmé, proti ktorým výrokom rozsudku smeruje jej odvolanie a preto jej nie je zrejmé, prečo žalovaný označuje jej odvolanie za zmätočné. Dodatočné predloženie listiny spolu s odvolaním podľa žalobkyne vyplynulo z potreby poukázať na skutočnosť, že žalovaný pred okresným súdom účelovo klamal, keď nepotvrdil pravosť svojho podpisu na listinách, ktoré osvedčovali, že sumu 8.500,- Eur žalovaný prevzal ako vyplatenie časti podielu na predmetnom byte, ktorý už bol v ich podielovom spoluvlastníctve. Preto aj v ďalšom žalovaný žiada odvolací súd, aby na ďalšie listiny predložené žalobkyňou neprihliadal, pretože práve tieto listiny usvedčujú žalovaného z jeho nepravdivých tvrdení, ktorými zavádza súd. Preto žalobkyňa v celom rozsahu trvá na svojom odvolaní.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

9. Žalobkyňa vo svojom odvolaní považuje za nesprávne iba výroky III. až V., avšak odvolací súd hneď úvodom akcentuje, že z povahy konania o návrhu na zrušenie podielového spoluvlastníctva vyplýva, že predmet konania nie je v odvolacom konaní deliteľný. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa teda vzťahuje vždy na celý výrok vo veci a žiadna jeho časť nenadobúda oddelene právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

10. Odvolateľka vo svojom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), g) a h) CSP, spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcu vymedzených v podanom odvolaní dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj

správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnyom záverom, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu rozsudku.

12. Pokiaľ ide o žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa ust. § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

13. Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

14. V citovanom ust. § 366 CSP je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva v zásadnej nemožnosti prihladať v odvolacom konaní na odvolaciu námietku, založenú na uplatnení takého prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorá nebola uplatnená už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

15. Z obsahu spisu podľa zistenia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobkyňa listiny - výpisy z účtov pre rok 2015 a 2016, ktorými chce preukázať, že v tomto období nebola na vyplatenie úveru pripísaná na účet žiadna suma vo výške 8.500,- Eur alebo cca 8.000,- Eur a že predmetný úver bol splatený až v roku 2017 - ako jeden z prostriedkov procesnej obrany podľa citovaného ust. § 146 CSP vôbec prvý krát uplatnila až v odvolaní. Prítom ani z odvolania, a ani z obsahu spisu, podľa posúdenia odvolacieho súdu nevyplývala skutočnosť, pre ktorú by tento prostriedok procesnej obrany nemohla žalobkyňa uplatniť už v priebehu prvoinštančného konania.

16. Na tomto základe, keďže posudzovaná odvolacia námietka sa zároveň netýkala procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia sudcu a nesmerovala ani k preukázaniu vady konania, odvolací súd posúdil v odvolaní žalobkyňou predložené listiny ako procesne neprípustnú novotu, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť v zmysle ust. § 366 CSP, preto aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP je neopodstatnený.

17. Pokiaľ ide o ostatné odvolacie námietky žalobkyne, základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu je právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP, tiež s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na podstatnú časť odvolacích námietok, s ktorými sa navyše správne vypořiadal už súd prvej inštancie.

18. K právnomu posúdeniu súdom prvej inštancie, ktoré odvolací súd považuje za správne a na ktoré v podrobnostiach odkazuje, považuje nad rámec uvedeného za vhodné doplniť, že je nevyhnutné

rozišovanie medzi špecifikami v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, v ktorom je možné - a aj potrebné - vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia (o ktoré sa však v tomto spore nejdná), a odlišnými špecifikami konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ako je tomu v preskúmvanej veci, pohľadávka spôsobilá na započítanie môže vzniknúť až konštitutívnym rozhodnutím súdu o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Je preto nepochybné, že v danej veci nateraz bráni započítaniu neexistencia splatnej pohľadávky spôsobilej na započítanie.

19. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd akcentuje, že je potrebné brať do úvahy hmotnoprávne hľadisko podľa ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého započítanie je spôsobom zániku navzájom sa kryjúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. Podmienkou započítania je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky, a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok). Plnenie musí byť rovnakého druhu a pohľadávky musia byť spôsobilé na započítanie. Pritom k započítaniu nedochádza automaticky, len čo sa pohľadávky stretli. Vyžaduje sa na to právny úkon niektorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu. Musí ísť o prejav adresovaný druhému účastníkovi, z ktorého je zrejmé, ktorá pohľadávka a v akom rozsahu sa uplatňuje na započítanie proti pohľadávke veriteľa. Na započítanie, ako jednostranný právny úkon, sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Započítací prejav možno uplatniť po tom, keď sa pohľadávky stretli, a to od okamihu splatnosti pohľadávky, ktorá sa stala splatnou ako posledná. Vtedy dôjde k zániku pohľadávok v dôsledku započítania, a to v rozsahu, a akom sa navzájom kryjú. Ak je niektorá z nich vyššia, zaniká len do výšky započítavanej protipohľadávky (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2010, sp. zn. 1 M Cdo 11/20 08).

20. Keďže žalobkyňou uplatnené odvolacie námietky v prejednávacom spore neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, preto odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol úspešný v odvolacom konaní, preto má proti neúspešnej žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie

je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).